

při právních jednáních společníky (čl. 114 obch. z.) jest rozdílné od povinnosti podepsati opověď změn ve firmě, která v zájmu veřejnosti je rázu právně-policejního (Staub Pisko k čl. 129) a musí býti v tomto případě podepsána všemi veřejnými společníky. Napadenému usnesení nelze vytýkati ani nezákonnost. Vždyť již v původní opovědi je uvedeno, že veřejná obchodní společnost, za jejíž protokolaci bylo žádáno, jest od 15. prosince 1931 v činnosti. Nastaly-li pak rekurentem v rekursu tvrzené rozpory mezi společníky takového rázu, že znemožňují zřízení veřejné společnosti, správně trvání skutečně již tu jsoucí společnosti dosud neprotokolované, nelze spatřovati nezákonnost v tom, že nižší soudy poukázaly opovídací stranu, by doplnila vadnou opověď způsobem v napadeném usnesení uvedeným, tím se hmotných práv stěžovatelky nedotkly. Nařízený úkon se stal jen v zájmu spolehlivosti a pravosti budoucího zápisu do obchodního rejstříku. Poukaz stěžovatelky na rozhodnutí čís. 3248 sb. n. s. je nevhodný, ježto případ ten měl zcela jiný skutkový předpoklad, než případ nyní řešený.

Čís. 11830.

Není závady, by soud povolující prozatímní opatření odnětím zástupčího práva a odvoláním likvidatora nemohl nařídit i zápis těchto skutečností do obchodního rejstříku.

V řízení o povolení prozatímního opatření nezáleží na tom, zda o nároku, jenž má býti zajištěn prozatímním opatřením, jest rozhodnuto v řízení sporném, či nesporném; předpokládá se jen, že rozhodnutí o nároku patří soudům.

(Rozh. ze dne 16. července 1932, R I 579/32.)

K návrhu několika společníků veřejné obchodní společnosti povolil soud prvního stupně prozatímní opatření v tom smyslu, že se Antonín P. odvolává jako likvidator firmy F. a že se mu odnímá oprávnění zastupovati tuto firmu jako likvidator s tím, že jest odvolání Antonína P-a jako likvidatora firmy F. poznamenati v obchodním rejstříku. Rekursní soud vyloučil z usnesení prvního soudu mimo jiné opatření, že jest odvolání Antonína P-a jako likvidatora firmy F. poznamenati v obchodním rejstříku, ježto odvolání likvidatora na základě prozatímního opatření není předmětem zápisu do obchodního rejstříku (Komentář Staub-Piskův k obch. zák. čl. 12 § 4, 1908, Komentář Neumannův k ex. ř. § 381).

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelů a změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu potud, pokud jím bylo nařízeno poznamenati v obchodním rejstříku odvolání Antonína P-a jako likvidatora firmy F.; dovolacímu rekursu odpůrců navrhovatelů nevyhověl.

D ů v o d y:

Navrhovatelé odporují napadenému usnesení jen potud, pokud rekursní soud změnil usnesení prvního soudu tím, že neuznal na zápis od-

volání likvidatora Antonína P. do obchodního rejstříku. Otázka, zda lze zápis takový na základě prozatímního opatření v obchodním rejstříku provést, jest v literatuře sporná. Kdežto Staub—Pisko v komentáři k obchodnímu zákonu (str. 54) a Neumann v komentáři k exekučnímu řádu k § 381 zápis takový nepřipouštějí, soudí opačně Neumann—Lichtblau v komentáři k exekučnímu řádu (str. 1184) i Dr. Rintelen ve spise o prozatímních opatřeních (str. 35). Hledíc k předpisům čl. 133, 134, 135 obch. z., podle nichž změna v osobě likvidatorů, k níž došlo buď z usnesení společníků, buď k návrhu některého společníka soudem, musí býti opovězena k zápisu do obchodního rejstříku, právě tak, jako zánik plné moci likvidatora, a že i podle čl. 135 poslední odstavec obch. zák. má tu význam zásada publicity obchodního rejstříku pro tento zápis (čl. 25, 46 obch. zák.), a v úvaze, že i § 342 ex. ř. nařizuje, by při povolení vnučené správy podniku, který je pod firmou zapsán do obchodního rejstříku, bylo jméno vnučeného správce do obchodního rejstříku zapsáno a vyhlášeno, — není vážného důvodu upírati soudu povolujícímu prozatímní opatření právo, by kromě odnětí práva zástupčího a odvolání likvidatora mohl též naříditi zápis těchto skutečností do obchodního rejstříku. Neboť tím bude jen vyhověno zásadě o spolehlivosti a pravdivosti zápisů obchodního rejstříku v zájmu veřejném a zamezí se tím případné ztížení při provádění likvidace. Veden těmito úvahami, změnil nejvyšší soud napadené usnesení, jak svrchu uvedeno.

Odpůrci vytykají napadenému usnesení zmatečnost podle § 477 č. 6 c. ř. s., leč neprávem. Podstata tohoto zmatku záleží v tom, že rozhodnuto bylo o věci k právnímu pořadu nenáležející. Toho však v tomto případě není. Neboť nezáleží v řízení o prozatímním opatření na tom, zda má býti rozhodnuto o nároku v řízení sporném, či nesporném, ale vždy se předpokládá, že rozhodnutí o návrhu patří s o u d ů m (Hora: Soustava exekučního práva, str. 290, také Neumann komentář k § 378 ex. ř.). Rekurenti sami připouštějí, že věc tato patří do nesporného řízení, tedy, že o ní náleží rozhodovati s o u d ů m. Tím padá námitka zmatečnosti. Posouzení věci stalo se podle předpisů exekučního řádu, které platí podle § 402 ex. ř. i pro řízení o prozatímních opatřeních.

Čís. 11831.

Úmluva s královstvím Rumunským, čís. 171 sb. z. a n. z roku 1926.

Pro příslušnost tuzemských soudů k vyřízení návrhu zdejšího příslušníka na legitimaci podle § 162 obč. zák. jest lhostejno, že má býti legitimován rumunský příslušník.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1932, R I 566/32.)

Soud první stolice zamítl žádost Marie B-ové za legitimaci její dcery Žofie B-ové, ovdovělé J-ové, podle § 162 obč. zák. R e k u r s n í s o u d žádost Marie B-ové za legitimaci Žofie B-ové odmítl. D ů v o d y: Marie B-ová žádá, by její nemanželské dceři Žofii B-ové, ovdovělé J-ové byl přiznán ve smyslu § 162 obč. zák. manželský původ. Poněvadž však Žofie J-ová, rozená B-ová, podle vlastního prohlášení ze dne 26. dubna 1932 nabyla sňatkem státní příslušnosti v Rumunsku, ne-